

У ПАРТИЗАНСКОЈ МИЛИЦИЈИ У УЖИЦУ

Нас неколико смо се прикључили Златиборској партизанској четм, чији је командир био Војко Петровић, обућарски радник. Пре него што смо ступили у Златиборску чету упознали смо Живорада Живановића. Свртали смо у једну кафану на златиборском путу, недалеко од Соколског дома. Ту кафану држао је неко од Живановићевих сродника. Ту смо имали прилике да се снабдемо жандармеријским униформама, али ја то нисам учинио. Тек после ослобођења Ужица добио сам од једне Рускиње, која је становала у централи код Великог парка, прву војничку униформу.

Из Златиборске чете прешао сам у састав партизанске милиције у Ужицу. Како је дошло до формирања партизанске милиције није ми познато. Кад сам ја ту дошао, било нас је око 30. Били смо смештени у Старој Општини.

Наш задатак био је обезбеђивање града, патролирање по улицама, прикупљање војне одеће, обуће, ћебади и друге војне опреме. Кад би се дознало да у некој кући има војне опреме, ишли смо да то прикупимо. Пре одласка увек смо узимали службени налог од командира милиције. На налогу је био потпис и печат и увек је гласио на лице чија се кућа претреса. Обично смо ишли по тројица. Ја сам најчешће био вођа патроле. Кад дођемо пред кућу, позовемо домаћина и један од нас прочита дословце добијени налог, а друга двојица стоје с пушкама на готово. После тога ја сам наређивао: „Молим вас, изнесите све војничке ствари сами да ми не претурамо по кући!..“ Многи су без поговора износили ове што су од војничких ствари имали и предавали нам, али било је и оних који су тврдили да немају ништа и тада смо улазили у кућу и вршили детаљан претрес. Понекад смо налазили мнош више него што смо тражили. Било је случајева да нађемо комплетну коњичку опрему. Код једног наредника бивше југословенске војске, који је становао у некој улици према Сарића осоју, нашли смо 14 пари војничког одела. Наилазили смо и на врло сиромашне породице. Сећам се да смо у неким кућама са много деце нашли по три или четири војничка ћебета. Ништа друго за покривање у тим кућама ни смо нашли па смо узимали само једно, а понекад ни једно ћебе.

Наше патроле су залазиле и у кафане и хватале коцкаре, Иајчешће омо коцкаре налазили у кафани Павла Пејатовића. Кад их затекнемо у коцкању, узимали смо сав новац и карто. Новац узет од коцкара предавали смо у касу фонда за разне набавке.

По>сле оружаног сукоба добили омо задатак да чистимо град од четника, Једном је моја патрола у оном делу града код цркве тражила једиог четничког официра. Тај четник сакрио се био на тавану. Кад сам дознао где се крије, позвао сам га да се преда и рекао му да му се ништа неће догодити. Он је одговорио да неће да се преда. Затражио сам појачање и тада смо почели с једне стране куће да скидамо цреп, а ја сам из куће уз мердевине почео да се пењем на таван. Ставио сам капу на врх пушке и про-молио је кроз улаз на таван. Звизну метак и моја капа слете с пушке. Четник је мислио да ме је погодио. Договорили смо се да тада ја опалим неколико хитаца са отвора, а други су запуцали са оне стране где је цреп био окинут. Четнички официр је тада бацио ииштољ и предао нам се.

Последњих дана постојања Ужичке републике распоређен сам у партизаноку болницу у Севојно, а одатле сам заједно с рањеницима одступио према Златибору.

Митар **ИЛИЋ**